

IZKOPSIM IEJŪTĪGAS KALPOŠANAS SPĒJU

Kalpošana norīkojumos nozīmē citu cilvēku pacilāšanu. Mēs varam pacilāt citus, cenšoties saprast, kam viņi iet cauri, un parādīt, ka esam ar mieru būt tiem līdzās.

Tā kā Debesu Tēvs vēlas, lai mēs kļūtu tādi kā Viņš, grūtības, ar ko mēs sastopamies šajā dzīvē, paver iespēju mācīties, ja vien mēs paļaujamies uz Viņu un paliekam uz pareizā ceļa. Diemžēl palikt uz šī ceļa var būt īpaši grūti brīžos, kad mums šķiet, ka mums ir jātiek galā ar saviem pārbaudījumiem vienatnē.

Taču mums nekad nav bijis paredzēts mērot šo ceļu vieni pašiem. Glābējs izrādīja pilnīgu iejūtību, pazemojoties zem visa, lai varētu zināt, kā palīdzēt mums mūsu grūtībās un vajībās (skat. Almas 7:11–12; Mācības un Derību 122:8). Viņš gaida, lai ikviens no mums sekotu Viņa piemēram un izturētos iejūtīgi. Ikviens no Baznīcas locekļiem ir stājies derībā — „sērot ar tiem, kas sēro; jā, un mierināt tos, kuriem nepieciešams mierinājums” (Mosijas 18:9). Par spīti savām personīgajām grūtībām, mums Svētajos Rakstos tiek mācīts pievērsties citu vajadzībām — „[pacelt] gurdenās rokas un [stiprināt] nespēcīgos

ceļus”, un „[staigāt] taisnas tekas savām kājām, lai tizlais nekluptu” (Ēbrejiem 12:12–13; skat. arī Jesajas 35:3–4; Mācības un Derību 81:5–6).

Paņemot citus pie rokas, ļaujot tiem atbalstīties un ejot kopā ar viņiem, mēs palīdzam tiem palikt uz pareizā ceļa pietiekami ilgi, lai Glābējs tos ne vien pievērstu evaņģēlijam, kas ir viens no kalpošanas galvenajiem mērķiem, bet arī dziedinātu (skat. Mācības un Derību 112:13).

Kas ir iejūtība?

Iejūtība ir otra cilvēka jūtu, domu un stāvokļa izpratne, palūkojoties uz to nevis no mūsu pašu, bet gan no viņu skatījuma.¹

Iejūtībai ir būtiska loma mūsu centienos kalpot citiem un sava kalpojošā brāļa vai māsas mērķa īstenošanā. Tas ļauj mums iejusties otra ādā.

lejušanās otra ādā

Šis būs stāsts par kādu kautrīgu pēdējo dienu svēto, kurš bieži viens pats sēdēja dievkalpojuma zāles pēdējā rindā. Kad pēkšņi mūžībā aizgāja kāds no elderu kvorumu locekļiem, biskaps dāvāja viņa ģimenes locekļiem mierinājuma svētības. Palīdzības biedrības māsa atnesa ēdienu. Draugi un kaimiņi, īstenodami savus labos nodomus, apciemoja viņa ģimeni, sakot: „Dariet mums zināmu, ja mēs jums varam kaut kā palīdzēt.”

Taču, kad vēlāk, tanī pašā dienā, pie šīs ģimenes durvīm piezvanīja šis kautrīgais vīrs, sagaidot atraitni atveram durvis, viņš gluži vienkārši paziņoja: „Es esmu ieradies, lai notīrītu jūsu kurpes.” Pēc pāris stundām visu ģimenes locekļu kurpes bija notīrītas un nospodrinātas, gatavojoties bērū ceremonijai. Nākamajā svētdienā mūžībā aizgājušā eldera ģimene sēdēja līdzās kautrīgajam vīram pēdējā rindā.

Šis bija vīrs, kurš bija spējis apmierināt kādu neizpildītu vajadzību. Gan šī ģimene, gan viņš pats bija ticis svētīts caur šo iejutības vadīto kalpošanu.

Kā es varu pilnveidot savu iejutības spēju?

Šķiet, ka daži no mums ir tikuši svētīti ar dabisku iejutības dāvanu. Taču arī tiem, kam šajā ziņā ir grūtības, ir kāda laba vēsts. Pēdējo 30 gadu laikā iejutības spēju ir analizējuši arvien vairāk pētnieku. Kaut arī daudzi no tiem pēta šo jautājumu, izmantojot dažādas pieejas, vairums piekrit, ka iejutība ir kaut kas tāds, ko var apgūt.²

Mēs varam lūgt pēc iejutības dāvanas. Un, lai izkoptu šo spēju, būtu lietderīgi iegūt izpratni arī par to, kā iejutība darbojas. Turpmāk minētie ieteikumi ir sniegti, pamatojoties uz vispārpieņemtiem iejutības pamatprincipiem.³ Kaut arī minētās darbības bieži vien notiek bez apzinātas piepūles, izpratne par tām dod mums iespēju saprast, kā mēs varētu pilnveidoties.

1. Mēģiniet saprast citus

Iejūtība prasa zināmu izpratni par otra situāciju. Jo labāk mēs izprotam otra apstākļus, jo vieglāk mums ir saprast, kā šis cilvēks jūtas un ko mēs varētu darīt, lai viņam palīdzētu.

Aktīvai uzklaušīšanai, jautājumu uzdošanai un situācijas apspriešanai ar pašu cilvēku un citiem ir būtiska loma konkrētās situācijas izpratnē. Vairāk par šiem aspektiem var uzzināt, lasot līdzšinējos rakstus par kalpošanas principiem:

- „Piecas lietas, ko dara labi klausītāji”, *Liahona*, 2018. g. jūn., 6. lpp.;
- „Apspriedieties par citu vajadzībām”, *Liahona*, 2018. g. sept., 6. lpp.;

- „Ja nepieciešams, iesaistiet kalpošanā arī citus”, *Liahona*, 2018. g. okt., 6. lpp.

Cenšoties saprast citus, mums būtu jāveltī laiks konkrētās situācijas izpratnei, nevis jāizdara pieņēmumi, balstoties uz kāda cita cilvēka līdzīgo pieredzi. Citādi mēs varam palaist garām kaut ko būtisku, un cilvēki jutīsies nesaprasti.

2. Iztēlojieties sevi otra vietā

Cenšoties ievērot savu derību — sērot ar tiem, kas sēro, un mierināt tos, kam nepieciešams mierinājums —, mēs varam lūgt, lai Svētais Gars palīdz mums saprast, kā otrs varētu justies un kā mēs varētu viņam palīdzēt.⁴

Kad mēs būsim izpratuši otra apstākļus, katrs no mums — gluži dabiski vai nedaudz piepūloties — var pacensties iztēloties, ko mēs domātu un justu, atrodoties konkrētajā situācijā. Izpratne par šīm domām un jūtām, līdz ar Svētā Gara pamudinājumiem, var palīdzēt mums saprast, kā palīdzēt citiem šajā situācijā.

Būtu svarīgi, lai, cenšoties saprast citu cilvēku apstākļus un iztēlojoties, kā viņi varētu justies, mēs tos netaisnīgi netiesātu (skat. Mateja 7:1). Kritiska attieksme pret to, kā cilvēks ir nonācis konkrētajā situācijā, var liegt mums novērtēt to, cik šī situācija ir sāpinoša.

3. Atsaucieties citu vajadzībām

Tam, kā mēs atsaucamies citu vajadzībām, ir būtiska loma, jo tādējādi mēs izrādām savu iejutību. Pastāv neskaitāmi daudz veidu, kā mēs varam izrādīt sapratni — gan vārdos, gan neverbāli. Būtu svarīgi paturēt prātā, ka mums nav katrā ziņā jāatrisina citu problēmas. Bieži vien mūsu mērķis ir vienkārši pacīlāt un stiprināt citus, parādot, ka viņi nav vieni. Mēs varam gluži vienkārši pateikt: „Es ļoti priecājos, ka tu man to pastāstīji” vai „Man ļoti žēl, tu noteikti jūties sāpināts”.

Katrā gadījumā mūsu atbildei ir jābūt neviltotai. Un, ja tas ir atbilstoši, atklātība ļautu citiem saredzēt mūsu pašu vajības un nedrošību, un tādējādi mēs varētu izveidot vērtīgu savstarpējās sapratnes saikni.

Aicinājums rīkoties

Padomājiet par to cilvēku apstākļiem, kam jūs kalpojat norikojumos, iztēlojoties, kā jūs justos viņu situācijā un kas jums varētu visvairāk palīdzēt, esot viņu vietā. Lūdziet, lai saprastu, kā viņi jūtas, un sekojiet saņemtajiem pamudinājumiem. Var gadīties, ka jūs sniegsiet pavisam vienkāršu palīdzību, taču tā būs jēgpilna.

JĒZUS KRISTUS KALPOJA, IZRĀDOT IEJŪTĪBU

Parādoties nefijiešiem, Glābējs mācīja tos līdz brīdim, kad saprata, ka savā pašreizējā stāvoklī tie nespēj izprast visu, kas Viņam būtu tiem jāmača. Taču Viņš saprata arī to, ka viņi nevēlas, lai Viņš dodas projām.

Viņš pārtrauca mācīt un skaidrot tiem evaņģēliju, pievērsoties viņu laicīgajām vajadzībām un aicinot, lai tie atved pie Viņa visus, kuri ir slimi, klibi, akli vai kropļi. Viņš tos dziedināja. Tad Viņš lūdza par tiem un kalpoja viņu bērniņiem, pavadot laiku ar katru no tiem individuāli, lai tos svētītu.

Ko mēs varam mācīties no iejūtības parauga, ko Glābējs parādīja, kalpojot nefijiešiem?

Rakstiņu „Kalpošanas principi” nolūks ir palīdzēt mums mācīties citam par citu gādāt, nevis dalīties ar tiem kā ar vēstījumiem apmeklējumu laikā. Ja mēs iepazīsim cilvēkus, kuriem mēs kalpojam, Svētais Gars palīdzēs mums saprast, kāds vēstījums tiem ir nepieciešams — līdztekus mūsu līdzjūtībai un gādībai.

ATSAUCES

1. Skat. W. Ickes, *Empathic Accuracy* (1997); and M. L. Hoffman, *Empathy and Moral Development: Implications for Caring and Justice* (2000).
2. Skat., piemēram, Emily Teding van Berkhout and John M. Malouff, “The Efficacy of Empathy Training: A Meta-Analysis of Randomized Controlled Trials,” *Journal of Counseling Psychology* (2016), 63(1), 32–41.
3. Skat., piemēram, Brené Brown, *I Thought It Was Just Me (But It Isn't)* (2008); Theresa Wiseman, “A Concept Analysis of Empathy,” *Journal of Advanced Nursing* (1996), 23, 1162–67; and Ed Neukrug and others, “Creative and Novel Approaches to Empathy: a Neo-Rogerian Perspective,” *Journal of Mental Health Counseling*, 35(1) (Jan. 2013), 29–42.
4. Skat. Henrijs B. Airings, „Mierinātājs” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 17.–21. lpp.